

General Smuts' tale til medlemmene av Oranhuset og Underhuset på Trafalgar-
dagen 1942: Den 21. oktober 1805 seiret admiral Nelson utenfor Trafalgar
over det å trente Europas flåte, og hindret derved at en mann skulle bli
herre over hele kontinentet. Nelsons skikkelse er loyalegjørelsen av det
britiske folks heroiske og offensive ånd, og det er en stor begivenhet for
meg å tale til denne forsamling på en dag da vi minnes denne mann. Jeg tak-
ker for den ære som er vist meg. En særlig takk retter jeg til min gamle
leder Lloyd George som har gledet meg ved å være til stede idag. Etter min
mening er det først og fremst han vi kan takke for seiren i den forrige
krig. Jeg takker også Winston Churchill for hans nærvær. Jeg tror ikke at
det britiske folk er tilstrekkelig klar over hva Winston Churchill har be-
tydd og stadig betyr for alle tapre menn og kvinner i verden. Hans ord og
hans framsyn, hans mot og styrke har vært en varig inspirasjon for alle de
kjempende frie folk. En har hørt meget løst snakk om forfallet innenfor den
britiske nasjon og i det britiske samveldet. Det er sant at vi er satt på
prøve som aldri før i vår historie. Det er sant vi har opplevd mange tilbake-
slag. Men dette imperium er fremdeles hovedhjørnesteinen i den kamp som idag
føres mot det forferdeligste angrep på rett og frihet som menneskeheten hittil
har sett. Mange minnesmerker er ødelagt i dette land. Men det viktigste be-
står. Folkets sjel består. Og som det britiske rike har klart den prøve det
er stilt på, slik har også våre allierte gjort det. Jeg nevner da i første
rekke China, hvis folk i fem år har ført kampen mot sin fiende og har ut-
stått de hårdste lidelser og båret de tyngste byrder. Jeg nevner også Russ-
land som over et år har motstått angrepene fra den fruktelige tyske krig-
maskin og kjempet slag etter slag. Den russiske ånd er ubrytelig. Jeg kunne
nevne mange andre land og folk for å vise at frihetsflammen skinner fremdeles
i natton som senker seg over oss. - I de tre første år av denne krig har de
allierte nasjoner vært på defensiven, på grunn av de uhyggelige og hemmelige
forberedelser som fienden foretok i de seks årene før krigen, alt mens han
stadig forsikret at vi kunne være trygge og forsto å skjule sine sanne hen-
sikter. Han klarte også virkelig å innpode i oss en følelse av trygghet, og
denne falske trygghetsfølelse skapte en ettergivende innstilling hos oss. Da
det gjaldt var det bare så vidt vi klarte å forsvare oss selv mot overmakten.
Verst så det ut da Frankrike falt. Dette plutselige sammenbrudd av et stort
land og et stort kolonialrike er uten sidestykke i historien. Da Frankrike
brøt sammen, var verden sikker på at det betydde det endelige nederlag også
for oss. Men fordi Hitler var så sikker på dette, trodde han han hadde tid
til å forhandle franskmennene til Paris og forbi Paris, i stedet for øyeblik-
kelig å vende seg mot London. Dette ble vår redning. Det ga oss høye tal å
ta de mest påtreuede forholdspregler for å møte angrepet på London. To begiven-
heter til var av den største betydning. Den ene var et nytt avgjørende feil-
grep av Hitler. Da angrepene på London ikke førte frem, hadde han enda chan-
cen til å forsøke en direkte invasjon mot England. Ingen vet om den hadde
lyktes. Men Hitler mente at han først måtte sikre seg mot angrep fra Russ-
land. Hans forse hadde til da vært den såkalte lynkrig. Men denne lynkrig
gikk ikke overfor Russland. Russerne trakk seg tilbake når det var nødvendig
og sloes når det var nødvendig. Det ble ingen lynkrig denne gangen. Det ble
det voldsamste sammenstøt vi kjenner. Slike tap som ved kampene i Russland
har sannsynligvis ikke forekommet før. Den veldige blodtapning som finner
sted med den lyske her er den nødvendige forutsetning for de alliertes slutt-
seir. Men også russerne har lidt kolossale tap. Og allikevel: tross disse tap
av menn, våpen og landområder, er det intet tegn som tyder på at Russland
kommer til å gi seg. Tyskerne har det travelt med å fremholde at Hitler ikke
er noen Napoleon og at han ikke har gjort seg skyldig i noen av Napoleons
feilgrep. Men enda kommer nok historien til å vise at Hitlers feilgrep da
han vendte seg mot Russland var langt større enn Napoleons da han begynte
marsjen mot Moskva. De alliertes oppgave er klar: å gi all hjelp, så rikelig
og hurtig som mulig, til Russland som allerede bærer mer enn sin del av
byrden. (Forts. i neste nummer.)